

Cesta domů

Arthur Zajonc

Integrace bohatství zkušenosti do vlastního života

Cesta domů je stejně důležitá jako cesta ven. Pokud cestu vně prožíváme prostřednictvím slov „Človče, poznej sebe sama!“, můžeme je znovu niterně zopakovat, jakmile se vracíme zpět. Když jsme vyslechli tato slova poprvé, jejich plnost nebyla ještě zcela zjevná, ale nyní, když jsme je promeditovali, prostoupí nás jejich hloubka či ovzduší smyslu. Při cestě zpět je slyšíme odlišně, nesou v sobě úroveň zkušenosti a obrazy. Při návratu domů se snažíme integrovat bohatství zkušenosti do svých životů.

Byli jsme zrozeni do života služby a úkolů. To je podstatné. Meditace není útek. Je pouze přípravou na život. Vracíme se k sobě prohloubenější, bdělejší a jistější tím, že jsme byli ve spojení s nekonečnem, s tajemstvím své vlastní přirozenosti, s božstvím. Pokud se nám meditace dařila, můžeme dokonce váhat s návratem domů. Takové zdráhání nicméně nejde dohromady s mravním základem lásky a nezištnosti, který stojí na počátku celého procesu. Plody meditace tu nejsou proto, abychom je hromadili, ale abychom se o ně podělili s ostatními. Kontemplace je správně vzato nezištným činem služby, a návrat domů je tudíž jejím pravým cílem. Pokud obýváme posvátný prostor meditace správným způsobem, staneme se v životě zdravějšími, vnímavějšími a více milujícími.

Projdeme-li bránou pokory, vyjdeme bránou vděčnosti. Existuje nekonečný počet způsobů, jak říci „děkuji“. Existuje tedy i bezpočet způsobů, jak přistupovat k meditačním sezením. V buddhistické tradici člověk pečeti meditaci tím, že její plody věnuje všem citícím bytostem, aby byly osvobozeny od utrpení. V jiných tradicích se člověk přibližuje modlitbou vděčnosti, tak jak je tomu v Žalmu 131:32

Pane, má mysl není zanesena tužbami a mé srdce se těší čekáním Nestarám se o náboženství ani o cokoli jiného, co nejsi Ty.

Mám mírnou a tichou duši, tak jako dítě, které kojí matka. Má duše je mírná jako dítě, spící v matčině náručí.

